

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 185 / 21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 18 grudnia 2020 roku wydany w sprawie II K 574 / 17			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>I. W zakresie dotyczącym K. M.:</p> <p>1. zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 10 § 4 kks poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji, gdy okoliczności sprawy determinują wniosek, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu w usprawiedliwionej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

nieświadomości jego karalności,	# zasadny
2. zarzut obrazy prawa procesowego, mającego wpływ na treść orzeczenia, tj.:	# częściowo zasadny
- art. 11 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez jego niezastosowanie,	# niezasadny # zasadny
- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego co do jego świadomości bezprawności i karalności	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
zarzucanego czynu,	# częściowo zasadny # niezasadny
- art. 424 § 1 kpk poprzez sporządzenie lakonicznego uzasadnienia niespełniającego wymogów określonych w tym przepisie, uniemożliwiającego jego kontrolę instancyjną	wobec stwierdzenia przedawnienia karalności przypisanych oskarżonemu czynów, odnoszenie się do tego zarzutu jest bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 436 kpk
co w konsekwencji doprowadziło do:	
3. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegającego na:	
- bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony K. M. miał świadomość braku legalności i	

karalności
prowadzonej
działalności,

4. rażącej
niewspółmierności
(surowości)
wymierzonej kary;

II. W zakresie
orzeczenia
dotyczącego
oskarżonej J. Ś. oraz
J. K. (1):

1. zarzut obrazy
przepisów
postępowania, która
miała wpływ na treść
orzeczenia, tj.:

- art. 17 § 1 pkt 9
kpk w zw. z art. 399
§ 1 kpk polegającą na
zmianie kwalifikacji
zarzucanego
oskarżonym czynu
z wykroczenia (art.
107 § 4 kks) na
przestępstwo (art.
107 § 1 kks),
co doprowadziło
do orzekania przez
sąd poza granice
oskarżenia i tym
samym do orzekania
przy braku skargi
uprawnionego
oskarżyciela co do
czynu przypisanego,

- art. 7 kpk w
zw. z art. 4 kpk
oraz art. 424 § 1
kpk przez dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej
zgromadzonych w
sprawie dowodów,
zwłaszcza zaś
wyjaśnień

oskarżonych J. Ś. i J.
K. (1) oraz art. 424
§ 1 kpk w zakresie
sporządzonego
uzasadnienia

2. błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, jakoby
oskarżeni prowadzili
gry na automatach
oraz byli świadomi,
iż ich działanie może
być objęte sankcją
karną, sprawowali
nadzór nad
automatami, co
z kolei mogłoby
ewentualnie
świadczyć o
pomocnictwie, a
nie o sprawstwie
bezpośrednim
oskarżonych,
ewentualnie
błędnym uznaniu,
że oskarżeni nie
dopuścili się czynu
mniejszej wagi, tj. iż
popelnili wyłącznie
wykroczenie z art.
107 § 4 kks, zgodnie
z aktem oskarżenia,
co w konsekwencji
skutkowało
naruszeniem art.
17 § 1 pkt 6
kpk, stanowiącym
bezwzględna
przyczynę
odwoławczą z art.
439 § 1 pkt 9 kpk,
gdyż takie ustalenie
winno prowadzić do
umorzenia
postępowania z
uwagi na

	<p>przedawnienie karalności,</p> <p>ewentualnie</p> <p>- braku uznania, że stopień winy oskarżonych i stopień społecznej szkodliwości przypisanych im czynów pozwalają na warunkowe umorzenie postępowania, w sytuacji, gdy warunki i właściwości osobiste oskarżonych oraz całokształt okoliczności przedmiotowo-podmiotowych przemawiają za uznaniem, że oskarżeni dopuścili się co najwyżej popełnienia czynu przypisanego im w akcie oskarżenia, jako cechującego się nieznacznym stopniem winy i społecznej szkodliwości, a także ustaleniem wobec oskarżonych pozytywnej prognozy kryminologicznej.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

Ad. zarzutów odnoszących się do oskarżonego K. M..

Jako niezasadne uznane zostały wszystkie te zmierzające do wykazania, iż jego działania podejmowane były w warunkach błędu co do bezprawności i karalności przypisanych czynów, o których mowa w art.10 § 3 i 4 kks. Z przepisów tych wynika, iż nie popełnia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, kto dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że zachodzi okoliczność wyłączająca jego bezprawność (art. 10 § 3 kks) lub w usprawiedliwionej nieświadomości jego karalności (art. 10 § 4 kks). Skarżący, uzasadniając powołanie się na te kontratypy wskazuje, iż świadomość oskarżonego o legalności i niekaralności tego rodzaju zachowań, jak przypisane mu zaskarżonym wyrokiem, była

usprawiedliwiona, bo kształtowały ją stanowiska rozmaitych organów państwowych, w tym sądów, opinie prawne oraz poglądy doktryny, z których miało wynikać, iż brak notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych w Komisji Europejskiej skutkować winien tym, iż postępowanie pozostające z nimi w sprzeczności nie może wywoływać niekorzystnych konsekwencji – w tym również w zakresie odpowiedzialności karnoskarbowej za występki z art. 107 § 1 kks. Rozumowanie to jest jednak wybiórcze, bo zakłada, jakoby w powyższym zakresie orzecznictwo i doktryna były jednomyślne. Pomija istnienie szeregu innych judykatów oraz działalności organów państwowych, które na skuteczne powoływanie się na takie usprawiedliwione błędne przekonanie lub usprawiedliwioną nieświadomość, nie pozwalają. Problem

stosowania art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych w kontekście prawa Unii Europejskiej, wywołał bowiem w ciągu ostatnich lat rozbieżności w orzecznictwie, także w zakresie oceny, czy i w jakich warunkach wymienione przepisy mogą uzupełniać normę blankietową z art. 107 § 1 kks. Na taką możliwość wprost wskazywała dominująca w ramach Sądu Najwyższego linia orzecznicza, by przywołać choćby: postanowienie SN z dnia 28 listopada 2013 r. I KZP 15/13, wyrok SN z dnia 3 grudnia 2013 r., V KK 82/13, wyrok SN z dnia 8 stycznia 2014 r., IV KK 183/13, czy postanowienie SN z dnia 20 sierpnia 2014 r. IV KK 69/14. Także organy celno – skarbowe, powołane do wykrywania i ścigania tego rodzaju działalności, konsekwentnie jej wykrywaniem i ściganiem się zajmowały. Dla oskarżonego winny stąd płynąć dostatecznie czytelne sygnały, by podważyć

przekonanie o
legalności i
niekaralności
takiego zachowania,
jak przypisane
niniejszym
wyrokiem. Zatem
kontynuując tego
rodzaju działalność
oskarżony musiał
brać pod uwagę
jego potencjalną
sprzeczność z
prawem – w tym
z prawem karnym
skarbowym – oraz
konsekwencje, jakie
mogą się z tym
wiązać. Taki stan
świadomości nie
jest tożsamy z
istotą kontratypów,
o jakich mowa
powyżej. Oskarżony,
mając taką
świadomość, działał
bowiem nie w
błędzie, tylko w
realizacji
uświadamianego
ryzyka i
konsekwencji z tym
związanych – także
na gruncie prawa
karnoskarbowego.
Taka kalkulacja
wyłącza błąd (w
każdej jego postaci, a
więc z art. 10 § 1 i § 3
i § 4 kks). Człowiek
działający w błędzie
nie zdaje sobie
sprawy z możliwości
pociągnięcia go do
odpowiedzialności
karnej, oskarżony
zaś taką możliwość
zakładał i się
z nią liczył.
Powyższe oznacza,

że zachowanie sprzeczne z treścią przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych mogło także w dacie przypisanych czynów stanowić podstawę do pociągnięcia do odpowiedzialności karnoskarbowej za czyn z art. 107 § 1 kks. Co prawda sąd I instancji przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie powołał ani w opisie, ani w kwalifikacji prawnej czynu, ograniczając się do sformułowania, iż oskarżony urządził gry na automatach do gier „wbrew art. 3 ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych” (który jest przepisem o charakterze ogólnym, nie zawierającym normy nakazującej konkretne zachowanie lub takowego zakazującej). Tym niemniej wspomnieć należy, iż do podobnego problemu odnosił się już Sąd Najwyższy (por. uzasadnienie wyroku z dnia 16 marca 2017 r., V KK 20 / 17), słusznie zauważając, iż przywołanie w

wyroku art. 3 ustawy o grach hazardowych oznacza, że zakresem odniesienia dla ustaleń sądu I instancji był całokształt uregulowań tej ustawy obowiązujący w czasie wskazanym w akcie oskarżenia, a więc także jej art. 6 ust. 1. Jeśli więc oskarżony prowadził działalność w zakresie gry na automatach bez koncesji, to czynił to z naruszeniem zasad określonych w tej ustawie, a tym samym, nawiązując już do brzmienia art. 107 § 1 kks, wbrew przepisom ustawy. Naruszenie art. 6 ust. 1 ustawy, polegające na prowadzeniu gier na automatach bez koncesji, przesądza o trafności przypisania przestępstw z art. 107 § 1 kks. Doprecyzowanie opisu czynu o wskazanie, który z wielu przepisów, do jakich odnosi się art. 3 tej ustawy, został naruszony, nie skutkuje zakazem orzekania na niekorzyść oskarżonego, o jakim mowa w art.

434 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks.

Co do zarzutu rażącej surowości wymierzonej oskarżonemu kary – wobec korekt zaskarżonego wyroku, skutkujących wymierzeniem mu przez sąd odwoławczy jednej (w miejsce wielu jednostkowych i kary łącznej), „ własnej ” kary za wszystkie popełnione w warunkach art. 37 § 1 pkt 3 kks przestępstwa, odnoszenie się do tego zarzutu jest już o tyle specyficzne, że wiąże się z koniecznością dokonania sąd odwoławczy „ własnego ” uzasadnienia rozmiaru orzeczonej przez siebie kary (z tym jednak zastrzeżeniem, że skoro wyrok zaskarżony został wyłącznie na korzyść oskarżonego, to przy uwzględnianiu okoliczności rzutujących na ich wymiar sąd odwoławczy na niekorzyść oskarżonego bazował na ustaleniach i okolicznościach

uwzględnianych w tej materii przez sąd I instancji). Zatem przy wymiarze tej kary, poza okolicznościami, które na korzyść oskarżonego eksponuje w apelacji obrońca, sąd odwoławczy brał pod uwagę wielość przypisanych oskarżonemu przestępstw oraz ich popełnienie na przestrzeni kilku miesięcy, powtarzalność procederu mimo interwencji organów państwa, karalność za przestępstwa podobne oraz ilość automatów wykorzystywanych do ich popełnienia. Z uwagi na skalę karalności oskarżonego za przestępstwa podobne, wymierzenie mu jakiegokolwiek innej kary, aniżeli pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, raziłoby jej rażąco łagodnością.

Wymierzenie przez sąd I instancji kar jednostkowych za przypisane oskarżonemu przestępstwa oraz ich następcze objęcie

węzłem kary łącznej odbyło się z obrazą przepisów art. 37 § 1 pkt 3 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 kks, określających – przy zaistnieniu warunków w nich wskazanych – swoistą instytucję ciągu przestępstw skarbowych, będącą odpowiednikiem art. 91 § 1 kk i nakazującą za przestępstwa te wymierzać jedną tylko karę.

Co do zarzutu obrazy art. 11 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks – nie zachodzi obraza prawa, jeżeli jego przepis nie zobowiązuje, ale jedynie upoważnia sąd do określonego postąpienia. Skoro więc instytucja z art. 11 § 1 kpk jest fakultatywna, to nie ma powodu do czynienia zarzutu z tego, że organ procesowy nie skorzystał z możliwości przewidzianej w tym przepisie, jeśli jego zdaniem nie zostały spełnione warunki w nim przewidziane (por. postanowienie SN z dnia 21 października 2009 r., V KK 169/09). Niezależnie od tego wskazać należy, iż pomiędzy rozmiarem kary

wymierzonej oskarżonemu ostatecznie w niniejszej sprawie, a karami wymierzonymi w innych sprawach, nie zachodzi dysproporcja tego rzędu, do jakich odwołuje się wspomniany przepis. Kwestia dolegliwości płynącej dla oskarżonego z sumy tych wszystkich kar może być przedmiotem ewentualnego postępowania o wydanie wyroku łącznego.

Ad. zarzutów odnoszących się do oskarżonych J. K. (1) oraz J. Ś..

W pierwszej kolejności odnieść należy się do zarzutu najdalej idącego, związanego ze zmianą kwalifikacji zarzucanego im czynu z wykroczenia skarbowego z art. 107 § 4 kks na przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks. Wedle skarżącego miało to doprowadzić do orzekania poza granicami aktu oskarżenia i pomimo braku skargi uprawnionego

oskarżyciela co do czynu przypisanego. Sąd odwoławczy zarzutu tego nie podzielił. Sąd I instancji nie orzekał poza granicami skargi, albowiem w odniesieniu do każdego z tej dwójki oskarżonych przedmiotem rozpoznania było całe zachowanie im zarzucone.

Przydanie w zaskarżonym wyroku tym samym zachowaniom jedynie odmiennej ich oceny prawnej (występku, zamiast wykroczenia skarbowego) nie oznacza orzekania poza granicami skargi. Podkreślić też należy, iż także w przypadku kwalifikowania zarzuconego oskarżonym zachowania w kategoriach występku z art. 107 § 1 kks, podmiot wnoszący akt oskarżenia w niniejszej sprawie byłby uprawniony do jego ścigania (wnoszenia aktu oskarżenia i popierania go przed sądem).

Słusznymi okazały się natomiast te zarzuty, które

zmierzały do
wykazania, iż
oskarżonym
bezzasadnie
przypisano
realizację znamienia
czasownikowego
„ prowadzenia ”
gier na automatach
w rozumieniu art.
107 kks. Słusznie
skarżący podnosił, iż
sąd I instancji nie
wykazał nic ponadto,
że zachowania
oskarżonych
ograniczały się tylko
i wyłącznie do
udostępnienia
innemu podmiotowi
– w ramach
umowy najmu –
części lokali na
prowadzenie przez
niego tego rodzaju
gier, jak później
ujawnione. Jeżeli
ująć to w kategorii
prawne, to tego
rodzaju zachowanie
może być oceniane
wyłącznie jako
ułatwianie innej
osobie prowadzenia
gier wbrew
przepisom ustawy, a
zatem w kategoriach
pomocnictwa do
występku z art. 107
§ 1 kks, o jakim
mowa w art. 18 §
3 kk w zw. z art.
20 § 1 kks. Uwagi,
jakie z zakresu
świadomości o
bezprawności
procederu
polegającego na
prowadzeniu tego
rodzaju gier

przedstawiono
powyżej, za aktualne
uznać należy także w
odniesieniu do J. K.
(1) oraz J. Ś..

Zgodzić się także ze
skarżącym należało,
iż takie okoliczności
sprawy, jak
podrzędna rola J.
Ś. oraz J. K. (2)
w w ujawnionym
procederze,
ograniczająca się
do krótkotrwałego,
okazjonalnego
udostępnienia
fragmentów lokali
do prowadzenia
tego rodzaju gier
oraz mała liczba
automatów, które
w nich zostały
zainstalowane,
uzasadniały taką
ocenę prawną tych
czynów, jaką
zaprezentował
oskarżyciel w akcie
oskarżenia – tj.
jako wykroczenia
skarbowego z art.
107 § 4 kks w zw. z
art. 107 § 1 kks.

Zasadny (choć
nieskuteczny)
okazał się zarzut
obrazy art. 424 kpk
wobec wszystkich
oskarżonych,
albowiem
uzasadnienie
zaskarżonego
wyroku rzeczywiście
nie zostało
sporządzone w
wymaganej przez
ten przepis formie,

<p>co było powodem zwrócenia sprawy celem jego uzupełnienia. Tym niemniej było to uchybienie pozostające bez wpływu na treść zaskarżonego wyroku już choćby z tego tylko powodu, iż redagowano je po jego wydaniu. Po wtóre, pomimo miernej jego jakości merytorycznej, pozwalało skontrolować tok rozumowania sądu I instancji, który doprowadził do wydania takiego, a nie innego rozstrzygnięcia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>w stosunku do oskarżonego K. M. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i umorzenie postępowania na podstawie art. 11 § 1 kpk</p> <p>w stosunku do J. Ś. oraz J. K. (2) o zmianę zaskarżonego wyroku przez ich uniewinnienie od zarzucanego czynu,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>ewentualnie poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec nich na okres próby wymiarze 1 roku, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i umorzenie postępowania,</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec formalnego zrealizowania znamion czynów zabronionych przez każdego z oskarżonych (art. 107 § 1 kks przez K. M., a art. 107 § 4 kks w zw. z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 20 § 1 kks w odniesieniu do pozostałych oskarżonych), jak również wobec braku podstaw do uwzględnienia, iż działali w warunkach błędów opisanych w art. 10 kks błędów, uniewinnienie ich od zarzuconych czynów nie było możliwe.</p> <p>Z powodów opisanych wyżej nie stwierdzono także podstaw do umorzenia postępowania wobec</p>			

<p>K. M. w oparciu o art. 11 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks.</p> <p>Wobec przyjęcia, iż czyny przypisane ostatecznie J. Ś. oraz J. K. (2) stanowią wykroczenia, w odniesieniu do których przedawnienie ich karalności nastąpiło po upływie 3 lat od ich popełnienia (art. 51 § 1 i 2 kks), jako zasadny uznano wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do tych czynów i umorzenie postępowania w oparciu o przepisy art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		

1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
Omówiono w części odnoszącej się do			

wniosków apelacyjnych.			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Omówiono w części odnoszącej się do wniosków apelacyjnych.			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V	<p>Wobec perspektywy odbywania przez oskarżonego K. M. kary pozbawienia wolności (w tej i innych sprawach) oraz wynikającymi stąd ograniczeniami w zarobkowaniu, jak również uwzględniając wysokość orzeczonych już od niego na rzecz Skarbu Państwa należności pieniężnych, obciążenie go kosztami procesu za postępowanie odwoławcze jawiło się jako niecelowe (wobec znikomej perspektywy ich uiszczenia).</p> <p>Uznając, iż oskarżeni J. Ś. oraz J. K. (2) dopuścili się wykroczeń skarbowych, a jedynie ze względu na upływ przedawnienia</p>	

karalności
przypisanych im
czynów zaistniał
konieczność
umorzenia wobec
nich postępowania,
sąd uznał, iż
zachodzi wyjątkowy
wypadek, by ponieśli
oni koszty procesu
w zakresie wydatków
wyłożonych w
związku z
ustanowieniem
obrońcy z wyboru. W
pozostałym zakresie
koszty te zostały
przeniesione na
rachunek Skarbu
Państwa (art. 632a §
1 kpk w zw. z art. 113
§ 1 kks).

7. **PODPIS**